

Politično prepričanje je popolnoma nezavisno od vzgoje in nima po naših mislih ničesar opraviti z njo, ker nobena veda, nobena umetnost ne more kot taka drugi služiti za dekle; kdor pa vleče kakor za lase vse v jeden koš, pusti pero, pusti pisanje zlasti v zapeljivem postnem času. Pojme izčistino, nikari množiti brozge!

Rodoljubje je vzvišen pojem, zvezda vodnica človeku, gorečemu za blagor naroda, za srečo domovinsko. Toliko pa rečem naravnost, ne da bi stvar razvijal dalje in dalje, da se rodoljubje, zlasti učiteljevo rodoljubje ne goji s podžiganjem strasti, s podpiranjem domačega prepira. Kdor ume stvar drugače, tudi dela drugače; če je pa njegovo delo uspešno, sodijo naj nepristranski sodniki, katerih je žal, čedalje manj, ker smo že navajeni vse gledati in vse vidite skozi — politične naočnike. Pustite nam vsaj šolske liste proste te nesrečne boleznj.

Te vrstice smo napisali dobrohotno. Nikdo naj nam ne zameri, če ne moremo združiti rodoljubja s političnim strankarstvom in političnim razgrajanjem, marveč se združujemo z mirnim delovanjem za milo domovino. Oprosti nam, kdor se ne strinja z nami!

Tako torej g. dopisnik! Naša mnenja so različna. Kdo je zadel pravo, sodi javnost, kakor sodi in obsoja javnost koncem omenjenega dopisa neumestno vporabo kadila, katerega dim se dviga v zrak pred prof. Šukljatom, zakaj? Zato. Bá! Nesloga — Slovanom podedovani greh. Tu moram res nehati.

Pesimist.

Naši dopisi.

Iz Ljubljane. „Slov. Nar.“ je 31. prosinca t. l. objavil dopis iz učiteljskih krogov, v katerem je nek član Zveze napadel še ne rojeni konvikt, „Učit. Tov.“ ter končno hvalil dež. poslanca g. Šukljeta za tisti govor, v katerem je trdil, da prihajajo na učiteljske pro-pali dijaki srednjih šol, ki nimajo poklica za učiteljski stan. In takemu poslancu — nadaljeval je učitelj-zaveznik v „Sl. Nar.“ — bode učiteljstvo vedno hvaležno in šlo zanj rado v ogenj! Slava!

Ker je g. dopisnik pisal v imenu učiteljstva menda z namenom koristiti „Zvezi“, ni moja naloga ga zavrniti, če tudi sem priprost član „Zveze“, ker to bodo storili gotovo drugi. Dovoljujem si pa v svojem in v imeni mnogih tovarišev, s katerimi sem imel priliko se o tem razgovarjati, pripomniti, da se s tako ponižnostjo ne strinjamo, da si tudi smo učitelji sicer krotki, potrpežljivi in pohlevni, a take ovce pa vendar še nismo, da bi iz tiste pesti, ki nas je pred par dnevi kruto bila po glavi, sol lizali.

To sem omenil le mimogrede, da zvedo tudi oni naročniki „Tov.“, ki nimajo prilike čitati „Sl. Nar.“. Pravi namen dopisa pa je, zavrniti posredno proti podpisancu namerjeno trditev, ki se v „Narodu“ glasi: „Po pravici je ob minulem zborovanji „Zveze“ imenovan pokojni naš Freuensfeld take namene „nepotreben luksus“. Hu! kako so hitro pali po njem, ne sicer ob njegovi navzočnosti — ker s Freuensfeldom ni se bilo lahko kosati — a pozneje v „Učit. Tov.“ In kaj ste dosegli hoteli smešiti g. Freuensfelda? Nič!“ — Ta trditev je ostudna laž, nedostojno orožje učitelju-zavezniku! Pokojnega Freuensfelda ni hotel nihče smešiti, ker načelo smešiti stanovskega brata ni bilo in ne bode nikdar last našega društvenega glasila. Kot delegat „Slovenskega učit. društva“ sem r. Fr. ob njegovi navzočnosti zavrnil glede izraza „luksus“ ter o tem poročal v Učit. Tovariši št. 17. in 18. l. 1893. To kar je priobčil „Tovariš“ je gola resnica, katero lahko potrdijo vsi tisti, ki so bili navzoči.

Gosp. dopisniku „Slov. Nar.“ si ušojam svetovati, naj ne zida javnega mnenja na laž, če tudi z blagim namenom škodovati „Slov. učit. društvu“ in bodočemu konvikt ter koristiti „Zvezi“, ker društvo se bode vedelo že braniti, če tudi „Zveza“ ne odslovi na ta način oboroženih vojakov.

A. Keckelj.